

"মৰমৰসন্তানসকল – নিজকে আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাবি পৰস্পৰে আত্মিক প্ৰেমৰাখা, সত্যোপধান হ'বলৈ ল'কাৰো অৱগুণ নুলিয়াবা"

প্ৰশ্ন: কিহৰ আধাৰত পিতাৰ পৰা পদমৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বপৰা?

উত্তৰ: পিতাৰ পৰা পদমৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ হলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা, এজন পিতাৰ বাহিৰে বাকী সকলো কথা পাহৰি যোৱা। অমূকে এনেকুৱা কৰে, তেওঁ এনেকুৱা হয়... এনেধৰণৰ কথাবাতৰাত সময় নষ্ট নকৰিবা। উচ্চ লক্ষ্য, গতিৰ সৈতে সত্যোপধান হোৱাৰ লক্ষ্য ৰাখা। পিতাৰ প্ৰেমত লিপিত থাই থাকিব লাগে, নিজৰ সূক্ষ্ম নিৰীক্ষণ কৰি থাকা তেতিয়া পুৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিবা।

ওঁম শান্তি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল যিসকল বহি আছে তেওঁলোক সকলোৱে জানে যে বেহদৰ পিতাই পুনৰ সত্যোপধান কৰিবলৈ আহিছে, মূল যুক্তি এইটোৱেই কৈছে যে নিজকে আত্মা ভাই ভাই বুলি বুজা। মুখ্য শিক্ষা এইটোৱেই দিয়ে যে তোমালোকৰ পৰস্পৰৰ মাজত বহুত আত্মিক প্ৰেম হোৱা উচিত। আদিতে তোমালোকৰ মাজত আছিল, এতিয়া সেইটো নাই। মূল বতনত প্ৰেমৰ কথা নাথাকে। সেয়েহে বেহদৰ পিতাই আহি শিক্ষা দিয়ে যে সন্তানসকল, আজিকালি কৰোতে কৰোতে সময় পাৰ হৈ গৈ আছে। দিন, মাহ, বছৰে বাগৰ সলাইছে। পিতাই কৈছে- তোমালোক এনে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল, তোমালোকক কোনে এনেকুৱা বনাইছে ? পিতাই। এয়াও পিতাই কৈছে তুমি নিম্নগামী কেনেকৈ হ'লা ? ওপৰৰ পৰা নিম্নগামী হোৱাতেই সময় পাৰ হৈ গ'ল। সেই দিন গ'ল, মাহ গ'ল, বছৰ গ'ল সময় পাৰ হ'ল। তোমালোকে জানা যে আমি সেই আদিতে সত্যোপধান আছিলো। আমাৰ পৰস্পৰৰ মাজত বহুত প্ৰেম আছিল। পিতাই আহি তোমালোক আত্মা ভাইসকলক শিক্ষা দিয়ে, তোমালোক ভাই ভাইৰ পৰস্পৰৰ মাজত বহুত প্ৰেম থকা উচিত। মই তোমালোকৰ পিতা। কিমান প্ৰেমৰে মই তোমালোকক সন্তালিছো। তোমালোকক তমোপধানৰ পৰা সত্যোপধান কৰি তোলাঁ। সত্যোপধান হোৱাটোৱেই তোমালোকৰ লক্ষ্য। বুজিছাও যিমান আমি সত্যোপধানৰ হৈ গৈ থাকিম, সিমান সুখলৈও আহি থাকিম। আমি সত্যোপধান আছিলো। আমি ভাই-ভাই পৰস্পৰে বহুত প্ৰেমৰে আছিলো। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা আমি জানিছো যে আমি দেৱতাই পৰস্পৰে বহুত প্ৰেমৰে চলিছিলো। এই দেৱতাসকল আৰু স্বৰ্গৰ বহুত মহিমা আছে। তোমালোকো স্বৰ্গৰ বাসিন্দা আছিল। পুনৰ আজি কালি কৰোতে কৰোতে নিম্নগামী হ'লা। এক তাৰিখৰ পৰা আজি আহি পাঁচ হেজাৰ বছৰৰো আৰু কেইটামান বছৰৰে বাকী আছে। আৰম্ভণিৰ পৰা তোমালোকে কেনেকৈ পাট কৰি আহিছা সেয়া সকলো বুদ্ধিত আছে। এতিয়া দেহ অভিমান হোৱাৰ বাবে পৰস্পৰৰ মাজত সেই প্ৰেম নাই। পৰস্পৰৰ অৱগুণ উলিয়াই থাকে। অমুক এনেকুৱা..... যেতিয়া দেহী-অভিমানী আছিল তেতিয়া এনেধৰণৰ কাৰো অৱগুণ উলিওৱা নাছিল। পৰস্পৰৰ মাজত বহুত প্ৰেম আছিল। এতিয়া পুনৰ সেই অৱস্থা ধাৰণ কৰিব লাগিব। ইয়াত পৰস্পৰক সেই দৃষ্টিৰে চোৱাৰ বাবে পৰস্পৰৰ নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰি থাকে। পুনৰ এইটো কেনেকৈ বন্ধ হ'ব ? এইয়াও পিতাই বুজাইছে সন্তানসকল, তোমালোকেই সত্যোপধান পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল। পুনৰ লাহে-লাহে নিম্নগামী হৈ তমোপধান হৈ পৰিলা। তোমালোক কিমান মিঠা আছিল। এতিয়া পুনৰ এনেকুৱা মিঠা হোৱা। তোমালোক সুখ দিওঁতা আছিল, এতিয়া দুখ দিওঁতা হৈছে। ৰাৱণ ৰাজ্যত এজনে আনজনক দুখ দিবলৈ কাম প্ৰবৃত্তিত লিপ্ত হৈ থাকে। যেতিয়া সত্যোপধান আছিল তেতিয়া কাম প্ৰবৃত্তিত লিপ্ত হোৱা নাছিল। তোমালোকৰ এই পাঁচ বিকাৰ কিমান শত্ৰু। এইখন হ'ল বিকাৰী দুনিয়া। এয়াও তোমালোকে জানা যে - ৰাম ৰাজ্য কাক কোৱা হয় আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কাক কোৱা হয়। আজি কালি কৰোতেই সত্য, ত্ৰেতা, দ্বাপৰযুগ সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া কলিযুগো সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পথত। তোমালোকেই সত্যোপধানৰ পৰা তমোপধান হ'লা। তোমালোকৰ আত্মিক আনন্দ হেৰাই গ'ল। তোমালোকৰ আয়ুসো হ্ৰাস হ'ল। এতিয়া মই আহিছো, নিশ্চয় তোমালোকক সত্যোপধান কৰি তুলিম। তোমালোকেই আহান কৰা পতিত-পাৱন আহা। পিতাই বুজাইছে পাঁচহাজাৰ বছৰৰ পাছত যেতিয়া সংগমযুগ আহে তেতিয়া মই আহো। এতিয়া তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। যিমানই স্মৰণ কৰিবা সিমানই অৱগুণ আতৰি যাব। তোমালোক যেতিয়া সত্যোপধান আছিল তেতিয়া তোমালোকৰ কোনো অৱগুণ নাছিল। তোমালোকে নিজকে দেৱী-দেৱতা বুলি কৈছিল। এতিয়া সেই অৱগুণ কেনেকৈ ওলাব ? আত্মাৰহে অশান্তি হয়। এতিয়া নিজকে নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে যে আমি অশান্তি কিয় হৈছে ? যেতিয়া আমি ভাই-ভাই আছিলোঁ আমাৰ মাজত বহুত প্ৰেম আছিল। এতিয়া পুনৰ সেইজন পিতাই আহিছে। কয় নিজকে আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাৱা। পৰস্পৰৰ মাজত প্ৰেম ভাৱ ৰখা। দেহ- অভিমানত অহাৰ বাবে পৰস্পৰৰ অৱগুণ উলিওৱা। পিতাই কয় তোমালোকে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোকে জানা যে আমাক ভৰপূৰ কৰাৰ বাবে পিতাই আমাক এনেকুৱা উত্তৰাধিকাৰ দিছিল। এতিয়া পিতা

পুনৰ আহিছে যিহেতু কিয়নো আমি তেওঁৰ মতত চলি পুনৰ অধিকাৰ নলম। আমিযেই দেৱতা আছিলোঁ। পাছত ৪৪ জন্ম লওঁ।

তোমালোক মিঠা মিঠা সন্তানসকল কিমান দূঢ় আছিল। কোনো মতানৈক্য নাছিল। কাৰো নিন্দা আদি কৰা নাছিল। এতিয়া কিবা নহয় কিবা এটা অৱগুণ আছে, সেই সকলোবোৰ উলিয়াই পেলোৱা। আমি সকলো ভাই-ভাই। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটোৱেই নিচা থাকিব লাগে যে আমি কেনেকৈ সতাপ্ৰধান হ'ব পাৰো। অমুক এনেকুৱা, এওঁ এনেকুৱা কৰিলে - এই সকলো কথা পাহৰি যাব লাগে। পিতাই কয় এই সকলোবোৰ এৰি দিয়া, নিজকে আত্মা ভাৱ। এতিয়া সতাপ্ৰধান হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। দেহ-অভিমানত আহিলেহে অৱগুণ দেখি পোৱা যায়। নিজকে আত্মা ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাই ভাই দৃষ্টিৰে গুণেই গুণ প্ৰত্যক্ষ (দেখা দিব) হ'ব। সকলোকে গুণৱান কৰাৰ প্ৰচেষ্টা ৰখা। কোনোবাই যিয়েই নকৰক উল্টা-পুল্টাও কৰক। বুজি পোৱা যাব এওঁ তমো বা ৰজাপ্ৰধান, গতিকে তেওঁৰ চলন এনেকুৱা। আটাইটকৈ বেছি গুণ পিতাৰ আছে। গতিকে বাকী সকলো বাদ দি পিতাৰ পৰা গুণ গ্ৰহণ কৰা। অৱগুণ এৰি, গুণ ধাৰণা কৰা। পিতাই কিমান গুণৱান কৰিছে। কয় তোমালোক সন্তানেও মোৰ সমান গুণৱান হ'ব লাগে। পিতা সুখদাতা। আমিও সুখদাতা হ'ব লাগে। (বচ), এইটোৱেই মাত্ৰ ধ্যান থাকিব লাগে আমি সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। আৰু কোনো কথা নুশুনিবা, শ্লানি নকৰিবা। সকলোৰে কিবা নহয় কিবা দুৰ্বলতা আছে। দুৰ্বলতাও এনেকুৱা আছে যিটো বুজিবও নোৱাৰি। আনেহে বুজে এওঁৰ মাজত দুৰ্বলতা আছে। তেওঁ নিজকে বহুত ভাল বুলি ভাবে। কিন্তু (পৰিস্থিতি সাপেক্ষে) ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত উল্টা কথা ওলাই যায়। সতাপ্ৰধান অৱস্থাত এনেকুৱা কথা নাহে। এইয়াই দুৰ্বলতা হয়, কিন্তু বুজি নোপোৱা বাবে নিজকে (বহুত ভাল বুলি বুজে) সকলো জনা বুলি ভাবি লয়। পিতাই কয় মইহে সৰ্বগুণ (ভাল) মইহে হয়, যিয়ে তোমালোকক মিঠা কৰিবলৈ আহিছে। সকলো অৱগুণ আদি ত্যাগ কৰা। নিজৰ নাড়ী (nerve) নিজে নিৰীক্ষণ কৰা, মই মিঠা মিঠা আত্মিক পিতাক কিমান মৰমেৰে স্মৰণ কৰিছোঁ। কিমান নিজে বুজি পাইছা, আৰু আনকো বুজাইছোঁ। দেহ অভিমান আহিলে কোনো লাভ নাই। মূল কথা হৈছে এই কথা বুজাব লাগে যে সমগ্ৰ বিশ্বখনেই তমোপ্ৰধান। যেতিয়া সতাপ্ৰধান আছিল তেতিয়া দেৱতাই ৰাজ্য কৰিছিল। এতিয়া ৪৪ জন্ম ভোগ কৰি তমোপ্ৰধান অৱস্থালৈ গ'ল, এতিয়া পুনৰ সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। ভাৰতবাসীয়েই তমোপ্ৰধান হ'ল আৰু সতাপ্ৰধানো তেওঁলোকেই হ'ব। আৰু আন কাকো সতাপ্ৰধান ক'ব নোৱাৰি। সত্যযুগত কোনো ধৰ্ম নাথাকে। পিতাই কৈছে তুমি অনেকবাৰ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতাপ্ৰধান হৈছা, এতিয়া পুনৰ সতাপ্ৰধান হ'ব লাগিব। শ্ৰীমতত চলি মোক স্মৰণ কৰা। এইটোৱেই ধ্যানত থাকিব লাগে। মূৰৰ ওপৰত পাপৰ বোজা বহুত আছে, পিতাই এতিয়া আমাক জাগৃত কৰিছে। দেৱতাৰ সন্মুখলৈ গৈ কয় - মই বিকাৰী পতিত, কাৰণ দেৱতা সকলৰ পবিত্ৰতাৰ আকৰ্ষণ থাকে সেয়েহে তেওঁলোকৰ সন্মুখত ব্যক্ত কৰে পুনৰ ঘৰলৈ ঘূৰি গৈ পাহৰি যায়। দেৱতাৰ সন্মুখলৈ যোৱাৰ লগে লগে নিজৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাৱ জাগৃত হয়। ঘৰলৈ যোৱাৰ পাছত কোনো ঘৃণা নাথাকে। চিন্তাও নকৰে তেওঁলোকক এনেধৰণে কোনে প্ৰস্তুত কৰিলে। এতিয়া পিতাই কৈছে -দেৱতা হ'ব খুজিছা যদি লিখা পঢ়াত গুৰু দিয়া। শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। পোন প্ৰথমে পিতাই কৈছে নিজক সতাপ্ৰধান কৰিবলৈ হ'লে মই একক স্মৰণ কৰা (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা) আৰু কোনো পৰচিন্তন নকৰিবা। নিজৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া যে মই এনেকুৱা হ'ব লাগে। পিতাই কৈছে তুমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। আকৌ ক'লে গ'লা! এওঁলোকৰে ৪৪ জন্মৰ কাহিনী লিখা হৈছে। এতিয়া আমি পুনৰ এনে হ'ব লাগে। দেৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। ভাতৃ বোধেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে। বুদ্ধিলৈ আনিব লাগে নিন্দা স্তুতি কৰিয়েই আহোঁ। বাস্তৱতে স্তুতি কৰাৰ প্ৰশ্নই নাই, নিন্দাই হয়। যাক এফালে স্তুতি কৰে আনফালে নিন্দা কৰে কাৰণ অজ্ঞতা, এফালে পিতাৰ মহিমা কৰে, আনফালে সৰ্বব্যাপী কৈ দিয়ে। জাৱৰ জঠৰ ভিতৰত পৰমাত্মা বুলি কৈ বিমুখ কৰি দিয়ে। বিনাশৰ সময়ত বিপৰীত বিমুখ বুদ্ধি বিনাশলী, বিনাশ কালত প্ৰীত সন্মুখ বুদ্ধি বিজয়লী।

যিমান দূৰ পৰা যায় পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। আগতেও স্মৰণ কৰা হৈছিল যদিও সেইয়া ব্যভিচাৰী স্মৰণ আছিল। বহুতক স্মৰণ কৰা হৈছিল। এতিয়া পিতাই কৈছে অব্যভিচাৰী স্মৰণত থাকা। কেৱল মোক একক স্মৰণ কৰা। ভক্তি মাৰ্গৰ বহুত চিত্ৰ আছে, যিবিলাক তোমালোকে স্মৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। তাত ভক্তি মাৰ্গ নাথাকে য'ত স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কৈছে এই ক্ষেত্ৰত ধ্যান দিয়া যে আমি সতাপ্ৰধান কেনেকৈ হওঁ। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেদৰে পুনৰাবৃত্তি হয় এইয়া জ্ঞান পালা, সেইয়াতো সহজ। ঠিক আছে, কোনোবাই মুখেৰে বুজাব নোৱাৰিলেও কিন্তু বুদ্ধিত জৰুৰ আছে যে আমি সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'লো, এতিয়া পুনৰ সতাপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব লাগিব। যদি কোনোবাই মুখেৰে ক'ব নোৱাৰে সেইটোও নিজৰ ভাগ্য। ড্ৰামা যি লিখা আছে। পিতাই বহুত সহজ উপায় দিছে- বেজৰ ওপৰত বুজোৱা সহজ, এইয়া অসীমৰ পিতা। তেওঁৰ পৰাই সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি। পিতাই নিশ্চয় স্বৰ্গৰ স্থাপনা

কৰে। সেইয়াও নিশ্চয় ইয়াতেই কৰিব। শিৱজয়ন্তী মানে স্বৰ্গৰ জয়ন্তী। স্বৰ্গ দেৱী-দেৱতাৰ নিৱাস স্থান, তেওঁলোক কেনেদৰে প্ৰস্তুত হয়? সেইয়াও এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ পঢ়াৰ আধাৰতে হয়। তোমালোক সন্তানেও বুজি পাইছা, এই বুজনি আনকো দিয়া।

তোমালোকৰ হৈছে সহজ জ্ঞান আৰু সহজ যোগ। কিন্তু ইয়াত সাধাৰণ (পাই পইচাৰ) সম্পত্তি অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাও লোক আছে, আনকি পদমৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰীও আছে। সকলোৰে আধাৰ পঢ়া। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা বাকী সকলো কথা পাহৰি যোৱা। অমুক এনেকুৱা . . . . . এনেধৰণে কৈ সময় নষ্ট নকৰিবা। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। সত্যোপধান হোৱাৰ ক্ষেত্ৰতহে মায়াই বিঘ্ন আনে। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বিঘ্ন নাহে। পিতাই কৈছে নিজকে চোৱা আমাৰ কিমান প্ৰেম আছে? প্ৰেম এনেকুৱা হ'ব লাগে যি পিতাৰ প্ৰেমত ডুবি থাকে। শিকাওঁতা পিতা। এওঁৰ আত্মাই নিশিকী, এওঁ নিজেই শিকাৰু। পিতা তুমি আমাক কিমান বুদ্ধিমান কৰিছে। উচ্চৰো উচ্চ তুমি হোৱা আকৌ মনুষ্য সৃষ্টিতো তুমি আমাক কিমান উচ্চ স্থান দিলা। এইদৰে অন্তৰৰ পৰা পিতাৰ মহিমা কৰিব লাগে। পিতা তুমি কিমান চমৎকাৰ কৰিলা। পিতাই কয় সন্তান সকল তোমালোকে পুনৰ স্বৰাজ্য লোৱা, মামেকম স্মৰণ কৰা(মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা), আনন্দৰে। নিজকে নিজে সোধা- মই পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিছোঁ। গায়ন আছে আনন্দৰ নিচিনা পথ্য নাই। সেয়েহে পিতাক লগ পোৱাৰ আনন্দ আছে কিন্তু ইমান আনন্দ সন্তানৰ মাজত নাথাকে। নহ'লেনো বিবেকেও কয়নে বহুত আনন্দ থাকিব লাগে। এই পঢ়াৰ আধাৰত আমি ৰাজ্য পদ প্ৰাপ্ত কৰিম। অসীমৰ পিতাৰ আমি সন্তান। পৰমপিতাই আমাক পঢ়ুৱাইছে। পিতা কিমান দয়াশীল, কেনেকৈ বহি তোমালোক সন্তানসকলক নতুন নতুন কথা শুনাইছে। এতিয়া তোমাৰ বুদ্ধিয়ে বহুত নতুন নতুন কথা গ্ৰহণ কৰিছে যিবিলাক আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। ভালবাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) দেহী-অভিমानी অৱস্থা ধাৰণ কৰি সুখ দিওঁতা হ'ব লাগে। কাৰো দুৰ্বলতা উলিয়াব নালাগে। পৰস্পৰ বহুত মৰমেৰে থাকিব লাগে, মতানৈক্যত আহিব নালাগে।

(2) বাকী সকলো কথা এৰি এজন পিতাৰ পৰা গুণ আহৰণ কৰিব লাগে। সত্যোপধান হোৱাৰ ধ্যান ৰাখিব লাগে, কাৰো কথা শুনিব নালাগে, গ্লানি কৰিব নালাগে, নিজকে সকলো জানো বুলি ভাবিব নালাগে।

বৰদান: প্ৰকাশৰ আধাৰৰ দ্বাৰা জ্ঞানযোগৰ শক্তি প্ৰয়োগ কৰোঁতা প্ৰয়োগশালী আত্মাহোৱা যেনেদৰে প্ৰকৃতিৰ পৰা প্ৰাপ্ত অৰ্থাৎ কিৰণক বিজ্ঞানে ভিন্ন ভিন্ন ধৰণে প্ৰয়োগ কৰি দেখুৱাইছে তেনেদৰে তোমালোক অবিনাশী পৰমাত্ম প্ৰকাশ, আত্মিক প্ৰকাশ আৰু লগে লগে বাস্তৱিক স্থিতিৰ প্ৰকাশৰ দ্বাৰা জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তি প্ৰয়োগ কৰা। যদি স্থিতি আৰু স্বৰূপ দুয়োটাই ডবল লাইট (পাতল তথা প্ৰকাশময়) হয় তেতিয়া প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত সহজে সফলতা অনুভৱ হয়। যদি প্ৰত্যেকেই নিজৰ প্ৰতি প্ৰয়োগ কৰাত লাগি যাব তেতিয়া সহজে প্ৰয়োগশালী আত্মাৰ শক্তিশালী সংগঠন হৈ যাব।

স্লোগান: বিঘ্নৰ অংশ আৰু বংশক সমাপ্ত কৰোঁতা জনহে বিঘ্নবিনাশক হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!